

Nurinkäännetty pallo

Kokelas katseli kuinka kadun reunalla pikkupoika leikki vanhalla kumipallolla. Poika potki ja heitti sitä ja yhtäkkiä keksi kääntää risaisen pallon nurinpäin, plopsis. Pallo oli edelleen pallo, mutta nyt sisäpuoli oli ulkopuolella. Tuon nähdessään kokelas valaistui.

Tämä saattaisi olla vanha buddhalaistarina valaistumiskokemuksesta, mutta voi se olla uusikin. Mielemme on oppinut luomaan määrätynlaisen kuvan ympärillämme olevasta maailmasta samoin kuin myös itsestämme. Olemme tottuneet pitämään itseämme fyysisesti erillisenä olentona. Samoin pidämme jokaista ihmistä ja muita olentoja ikäänkuin toisistaan irrallisina esineinä, toki silti kokonaisuuden osina. Tiedämme kyllä, että yksikään olento ei pärjäisi ilman toisia, sitoohan esimerkiksi ravinnon saanti meitä tiukasti ympäristöön.

Useimmiten miellämme itsemme ulkokuoresta sisäänpäin suuntautuvaksi kappaleeksi. (Käytän tässä pelkistettyä mielikuvaa.) Tuollaisen kuvanhan ajatuksemme perinteisesti luo. Mutta onko asia todella niin? Kun tarkkailemme toimiamme, niin huomaamme miten monella tavalla ja monella tasolla vaikutamme nimenomaan itsestä ulospäin. Usein tuntuu, että pysytymme vaikuttamaan enemmän ulkoiseen maailmaan kuin sisäiseen.

Mitäpä jos pullauttaisimmekin tämän kumipallomme nurinpäin! Jospa loisimme juuri päinvastaisen mielikuvan itsestämme. Se saattaisi selvittää monta arvoitusta. Siis: minä olenkin se, mikä ulottuu iholtani ulospäin. Maailma on kiinteä osa minua. Minä olenkin maailma.

Joku voi sanoa, ettei tuossa ole mitään uutta, johan muinaisissa opeissa puhutaan, miten jokainen hiukkanen pitää sisällään kaikki muut tai kuinka "Isä on minussa ja minä Isässä". Itse kukin näitä asioita yrittää selvittää omilla käsitteillään. Uutta on kuitenkin näkökulma jos pysytymme mieltämään itsemme ulottumaan tästä aisti- ja hermokeskuksesta ulospäin äärettömiin. Eikä tämä tarkoita mitään maailmannapa-ajattelua.

Minä en ole maailmassa vaan maailma on minussa – minua. Kaikkeus on kiinteä osa minua aivan kuten käteni ja jalkani. Kun teen jotakin, se vaikuttaa välittömästi kaikkeen muuhun. Jopa kun ajattelen, kaikkeus reagoi siihen ja vaikutukset ilmenevät jollain tasolla myös itseni "ulkopuolella". Nuo puut tuossa ikkunan takana ovat kiinteä osa minua, nuo linnut oksilla, nuo talot ja pilvet... Ja jokainen ihminen.

* * *

Tällaisten mietiskelyjen tarkoituksena on avata uusia näkökulmia vanhojen tilalle, sillä aivan huomaamatta kollektiivinen ajattelu on ajautunut johonkin suuntaan ja siitä on tullut vallitseva totuus. Tässä elämässä liian moni asia pohjaa sokeaan näkemiseen, olipa se poliittinen, taloudellinen, tieteellinen, uskonnollinen tai jokin muu.

Joten, kun siis pikkupoika heittelee palloaan, niin pomppiiko pallo todella? Vai onko pallo paikallaan ja maailmankaikkeus pomppi?

Heikki Juutilainen
ULTRA 10/2007